

i Fremtiden maa gælde for Sagførere saavel som for alle andre om, at de i Retten skulle opføre sig paa en sømmelig Maade. Imidlertid, vil man absolut have disse Ord om Hensynsfuldhed og Agtelse sat ind i Loven igen, saa kan jeg ikke have noget at indvende derimod, idet jeg mener, at det er noget, der følger af sig selv, at skyldig Agtelse bør vises over for Retten. Men paa den anden Side kan der naturligvis opstaa den Vanskelighed, at man i Folketinget atter ønsker at stemme denne Bestemmelse ud, hvad jeg da heller ikke vil kunne have noget at indvende imod, fordi jeg tror, at Resultatet alligevel vil vedblive at være det samme.

Foruden disse ret underordnede Spørgsmaal er der stillet en hel Række Ændringer, som, om de end ikke ere af principiel Natur, dog have noget større Betydning. Der er først Forslaget om at bibeholde Sø- og Handelsretten i København. Det er et Ændringsforslag, som man jo vel fra Følelsessynspunktet ganske kan sympatisere med. Ved første Behandling i Begyndelsen af dette Aar stod jeg noget tvilende over for det Spørgsmaal, om det vilde kunne lykkes at bibeholde Sø- og Handelsretten i København uden at gribe ret stærkt ind i den hele Organisation, saaledes som der er foreslaaet i Lovforslaget, og jeg skal ikke nægte, at Udfaldet af det ærede Udvalgs Forhandlinger om dette Punkt har kun støttet min Opfattelse i saa Henseende. Der kommer jo dels den store Uoverensstemmelse frem, at medens Sø- og Handelsretssager i København efter Ændringsforslaget ville blive behandlet af sø- og handelsretskyndige Dommere, saa vil dette kun undtagelsesvis kunne finde Sted uden for København i alt Fald, saa længe man ikke faar en ny Lov, nemlig kun naar begge Parter ere enige derom. Dernæst er der efter min Opfattelse en anden Mangel ved Ændringsforslaget, idet dette vil medføre, at alle de mindre Sø- og Handelsretssager, der efter deres Beskaffenhed ere Underretssager — og det er jo det største Antal af dem — i første Instans ville blive paakendte af sø- og handelskyndige Dommere, saa snart de appelleres, ville komme til Østre Landsret, ved hvilken der efter Ændringsforslaget ikke vil findes sø- og handelskyndige Dom-

mere. Det forekommer mig, at dette er et saa stort Tilbageskridt fra det, som Lovforslaget har tilsigtet, at man ogsaa af den Grund maa være betænkelig ved at vedtage Forslaget. Lovforslaget søgte jo nemlig at gaa et Skridt videre, end man nu kender, derved, at man vilde skaffe Adgang til, at der i vanskelige Sager skulde kunne stilles sø- og handelskyndig saa vel som anden teknisk Medhjælp til Rede for Højesteret, ikke blot i Form af Syns- og Skønsmand, men ogsaa under Debatten, ved Dømmernes Votering. Det ærede Udvalg har ikke kunnet tiltræde denne Bestemmelse. Jeg tror, det vilde have været hensigtsmæssigt at have en saadan Bestemmelse, ikke fordi jeg venter, at Højesteret i mange Tilfælde skulde finde Anledning til at tilkalde saadan Medhjælp, men fordi Forholdet efter Vedtagelsen af Udvalgets Forslag vil stille sig saaledes, at selv om Højesteret i visse Sager maatte finde det ønskeligt at have nogen Assistance med Hensyn til specielle sø- og handelsretlige eller andre rent specielle, tekniske Spørgsmaal, saa vil den nu være afskaaren fra at faa saadan Assistance, saa snart Sagen er optagen til Doms. Nogen Skade vilde en Bestemmelse som den i Lovforslaget foreslaaede i alt Fald aldrig kunne være til, idet det jo ene og alene vilde bero paa Højesteret selv og ikke paa Parterne, om der skulde tilkaldes saadan teknisk Assistance.

Et andet Ændringsforslag gaar ud paa at forøge Dømmernes Antal i Landsretssager — saa vidt jeg mindes, er det dog kun i Straffesager — til 5. Det staar dog for mig som noget tvivlsomt, om dette virkelig ogsaa skulde være nødvendigt, og om det ikke vil være tilstrækkeligt at blive ved det Forslag, som den sidste Kommission har stillet, og som nu er tiltraadt af Folketinget, nemlig at lade Antallet bero ved 3. Det forekommer mig, at naar man har 3 Dommere, hvis Livsgerning det er at veje og dømme i Sager, har man derved opnaaet en Betyrrelse, som maa være fuldkommen tilstrækkelig.

I Spørgsmaalet Viborg—Aarhus skal jeg ikke sige meget. Jeg kan først og fremmest henholde mig til mine Udtalelser angaaende dette Spørgsmaal ved første Behandling i Januar Maaned. Jeg kan der-